

L'ESPORT I JO

Una passa, després una altra...Feia temps que estava entrenant per aquesta cursa. Dies d'esforç i sacrifici. Ja no sóc un adolescent i cada cop se'm fa més dur competir. Només uns metres em separen de la tant anhelada meta. Aquesta és l'última oportunitat que em dono per seguir a l'elit de l'atletisme. Un passa, després una altra i de cop...foscor absoluta.

La sala de quiròfan va omplir-se d'una llum engegadora. Un fred em va recórrer el cos i l'ànima. L'últim pensament va ser per tu. De sobte vaig entrant poc a poc en calor i un núvol, sobre el meu cap, com aquell estiuet de Sant Martí, es desplaça poc a poc fins a tapar el sol. De nou torno a sentir fred i gaudeixo d'aquesta ombra, d'aquest parèntesi, àdhuc sabent que passarà de llarg i tornarà la calor. Sé que no és la solució, però això no m'impedeix gaudir del moment. En aquestes condicions no puc exigir pluges, hauré de conformar-me amb aquest simulacre. Però de cop el núvol avança, aquest efímer parèntesi s'ha evaporat com aquesta gota de suor que el sol aspira assedegat. Tu, com aquest núvol insolent, no em dones cap treva. Sempre rere els meus passos. Arrugues la meva pell amb moments que es van voler quedar a la meva cara, en els meus llavis, a les meves mans cada cop més tremoloses. Ets tant invisible als ulls. Però de cop sento el cor bategar i sé que encara et tinc. Em pregunto, quant em queda de tu? Vas convertir el meu cos en una infinitat d'expressions marcades per sempre. Perquè sovint te'n vas sense raons i sense avisar? Tanta pressa per atrapar-te i ara...Vaig voler que fossis només meu des de la ignorància de la meva joventut. No acceptava que eres tu qui decidia. Jo volia ballar amb tu, al teu dolç i suau compàs, sense saber que em portaries per camins sense retorn. Avui, per fi, has vingut, oh temps, has arribat just a la teva hora i hem ballat. Te m'has emportat sense saber on anàvem. Res podia fallar. Caminaves de pressa, el cap baix igual que si volguessis amagar les teves intencions. Aquí ja no passes, t'has tornat lent i immutable. La teva música gairebé ja no sona.

Ara em sento com l'innocent que ha perdut el seu rellotge i el temps va realitzant el seu compte enrere. Però les tenebres amaguen aquest tic-tac que tant necessito sentir. Perdo la consciència i no aconseguixo trobar-te...

Miro al meu voltant i només queda la cadira en la qual espero que em treguis a ballar l'últim ball. Però de sobte el meu últim pensament esdevé de nou el primer. obro els ulls i de sobte apareixes tu, esperança. De nou sento el lent tic-tac i sé que torno a respirar, que torno a viure. El temps ha donat de nou corda al meu cansat cor. Tant esforç i al final perquè? Tant de sacrifici i tants moments perduts que mai recuperaré: la meva dona, el meu fill, els meus pares...Tants petits grans moments me perdut de les seves vides! La vida està plena de prioritats que a vegades descobrim massa tard! Oh temps dolç i fidel company de vida. Per ventura pesa el mateix un present en el qual solament hi ha futur que un present en el qual ja solament queda passat? Jo crec que no.